

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

24. cikk (2) bekezdés c) pontja, illetve az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	alkotmányjogi panaszt IV/1205-0/2017
terjesztem elő. Érkezett:	2017 JÚN 02.
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	4 db

terjesztem elő.

I. Tényállás

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS POLÍCIAI BÍRÓSÁG MUNKÁJAI OSZTÁLY	
FŐLAJSTRÓMSZÁM KEZDŐIRATON	4
Postán/Gyűjtőpostán/Személyesen/Előzetes tájékoztató/Közbesz.	
Érkezett:	2017 -04- 19
PÉLDÁNY:	IV
MELLEKLET:	KÖZTÜK
FŐLAJSTRÓMSZÁM UTÓIRATON:	

Az Országos Rendőr-főkapitányság Nyugdíjmegállapító Osztálya 2008. február 29-i folyósítási kezdettel szolgálati nyugdíjat állapított meg részemre, miután 26 éve tartó hivatásos rendőri szolgálati viszonyom 2007. december 30-ai hatállyal, szolgálati nyugállományba helyezéssel szűnt meg. Figyelemmel a 2012. előtt hatályos szabályokra, 2008. évtől egyéni vállalkozóként dolgoztam, majd 2012-ben munkaviszonyt létesítettem. A szolgálati nyugdíjat – a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 5. § (1)-(2) bekezdése alkalmazásával – 2012. január 1-től szolgálati járandóságként folyósította, amelyről azonban határozatot nem hozott, ugyanakkor azt személyi jövedelemadóval terhelte, vagyis 16 %-kal csökkentett összegben folyósította. A TB alapján folyósított ellátás mindenkor legmagasabb adókulccsal történő csökkentése kizárólag csak a volt rendvédelmi dolgozókat érintette, egyetlen más társadalmi csoportra sem vonatkozott, és jelenleg sem vonatkozik másokra. Ezt követően 2012. január 1-től hatályba lépett az a szabályozás, hogy a korhatár előtti ellátás és a szolgálati járandóság kereső tevékenység miatti szünetelésére a Knymt. 11. § (1) bekezdése alapján a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdését rendeli megfelelően alkalmazni a szolgálati járandóságra is.

E szerint, ha az öregségi nyugdíj-korhatárt be nem töltött, szolgálati járandóságban részesülő személy a tárgyévben a társadalombiztosítás ellátásaira és a magán-nyugdíjra jogosultokról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban áll, illetve egyéni, vagy társas vállalkozásban kiegészítő tevékenységet folytat, és az általa fizetendő nyugdíj-járulék alapja meghaladja a tárgyév első napján érvényes kötelező legkisebb minimálbér havi összegének 18-szorosát (a továbbiakban: éves keretösszeg), az éves keretösszeg elérését követő hónap első napjától az adott tárgyév december 31-ig, de legfeljebb az öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig a nyugdíjfolyósító szervnek a nyugdíj folyósítását szüneteltetnie kell.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóságnak 2012. év novemberében bejelentettem, hogy a munkaviszonyból származó jövedelemem meghaladta a jogszabályban meghatározott keretösszeget. A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2012. december 7-én határozatot hozott a havi ellátás folyósításának 2012. december 1. és 2012. december 31. közötti szüneteltetéséről, mert a jövedelemem 2012. december hónapban elérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló

1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) bekezdésében írt éves keretösszeget. A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A szolgálati járandóságom folyósításának felfüggesztése, és a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezése érdekében pert indítottam a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely a keresetemet elutasította. A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati eljárást kezdeményeztem a Kúriánál, mely az Alkotmánybíróság döntése (III/355/2015.) alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2013. május 23-án határozatot hozott a szolgálati járandóságom folyósításának 2013. június 1. és 2013. december 31. közötti szüneteltetéséről, mert a jövedelmem 2013. május hónapban elérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) bekezdésében írt éves keretösszeget. A másodfokú társadalombiztosítási szerv ezért az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A szolgálati járandóságom folyósításának felfüggesztése, és a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezése érdekében pert indítottam a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely a keresetemet elutasította. A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati eljárást kezdeményeztem a Kúriánál, mely az Alkotmánybíróság döntése (III/355/2015.) alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét helybenhagyta. Ezt követően alkotmányjogi panaszt nyújtottam be az Alkotmánybírósághoz, mivel a Kúria nem minden, az Alaptörvénybe ütköző kérdéskörben fordult az Alkotmánybírósághoz, amely a IV/3105-10/2015. számon hozott határozatában elutasította, egyebek tekintetében visszautasította az alkotmányjogi panaszban foglaltakat.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2014. május 21-én határozatot hozott a szolgálati járandóságom folyósításának 2014. június 1. és 2014. december 31. közötti szüneteltetéséről, mert a jövedelmem 2014. május hónapban elérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) bekezdésében írt éves keretösszeget. A másodfokú társadalombiztosítási szerv ezért az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A szolgálati járandóságom folyósításának felfüggesztése, és a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezése érdekében pert indítottam a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely a keresetemet elutasította. A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati eljárást kezdeményeztem a Kúriánál, mely az Alkotmánybíróság döntése (III/355/2015.) alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2015. május 29-én határozatot hozott a szolgálati járandóság folyósításának 2015. június 1. és 2015. december 31. közötti szüneteltetéséről, mert a munkaviszonyból származó jövedelmem 2015. május hónapban elérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) bekezdésében írt éves keretösszeget. A másodfokú társadalombiztosítási szerv a NAV adatszolgáltatása alapján megállapította, hogy 2015. január 1. és 2015. április 30. között 2.678 751 forint járulékalapot képező jövedelmet szereztem, ami meghaladta az éves keretösszeget, ezért az elsőfokú TB határozatot helybenhagyta. A folyósítás szüneteltetéséről rendelkező társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálatát kezdeményeztem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amelyet egyebekben az ügyekben alkalmazott jogszabályok alaptörvényellenességére, és az Alaptörvény B) cikk, O) cikk, T) cikk, II., XII., XIII., XV. és XXIV. cikk sérelmére hivatkozva kértem, állítva, hogy a rendelkezések ellentétesek a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvével, a szerzett jogok és a tulajdonjog védelmével, valamint a visszaható hatályú jogalkotás és a hátrányos megkülönböztetés tilalmával.

Hivatkoztam továbbá arra is, hogy a rendelkezések nemzetközi szerződésekbe ütköznek, így többek között sértik az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezményt (továbbiakban Egyezmény) és az ahhoz kapcsolódó kiegészítő jegyzőkönyveket, valamint az Európai Unió Szerződése (2012/C 326/01) egyes cikkeit valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának (2012/C 326/02) egyes cikkeit is. A fenti indokok alapján indítványoztam, hogy a munkaügyi bíróság a per tárgyalásának felfüggesztése mellett kezdeményezze az Alkotmánybíróságnál a Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdése alaptörvény-ellenességének és nemzetközi szerződésekbe ütközésének megállapítását. Keresetemet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.M.3149/2015/14. számú határozatában elutasította, mivel a bíróság szerint a Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdése nem ellentétesek az általam felhívott alaptörvényi rendelkezésekkel. A munkaügyi bíróság álláspontja alátámasztásaként utalt arra, hogy az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését azért mellőzte, mert az Alkotmánybíróság a kérdésekben már állást foglalt. A jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelemmel éltem a Kúriánál fentiekben túl azért is, mivel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nem kötelezte az alperest az általam az eljárás során feltett kérdésekre történő válaszadásra, amelyek a keresetemet alátámasztó – kizárólag az alperes kezelésében levő – adatokra vonatkozott, és amelyek egyértelműen bizonyították volna a Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdése vonatkozásában azt, hogy ezen jogszabályi rendelkezések alaptörvény-ellenessége, Egyezménybe ütközése valamint az Európai Unióról szóló szerződésbe, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájába ütközése megalapozott.

A Kúria az Mfv.III.10.672/2016/4. számú ítéletében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.M.3149/2015/14. számú határozatát hatályában fenntartotta, továbbá nem kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását, és a szolgálati járandóság szüneteltetésére alapot adó jogszabályi rendelkezések alkalmazásának perben történő kizárását, mivel a Kúria nem észlelte az alkalmazandó jogszabályok alaptörvény-ellenességét. Ennek indokolásaként az Emberi Jogok Európai Bírósága Markovics v. Hungary, Béres v. Hungary és az Augustin v. Hungary (77575/11, 19828/13, 19829/13) ügyekben hozott határozatára hivatkozott. E szerint az Emberi Jogok Európai Bírósága a fenti ügyekben benyújtott, a szolgálati nyugdíjak átalakítását, a járandóság összegének a személyi jövedelemadó mértékével való csökkentését kifogásoló indítványok vizsgálata eredményeként arra jutott, hogy a TB juttatás csökkentése nem ésszerűtlen és nem aránytalan mértékű, az eltérő bánásmód pedig ésszerű arányossági kapcsolatban van a szabályozás által elérni kívánt céllal, így a tulajdonhoz való jog és a diszkriminációtilalom megsértését nem állapította meg. Kúria hivatkozott arra is, hogy a 2012. évi és 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában már kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását, és az Alkotmánybíróság a Kúria kezdeményezését a III/355-5/2015 számú határozatával elutasította illetve ezt követően benyújtott alkotmányjogi panaszomat az Alkotmánybíróság a 3112/2016.(VI.3) AB határozatával (IV/3105-10/2015) elutasította, részben visszautasította. A Kúria ítéletében megállapította, hogy a Knymt. 11. § (1) bekezdése és a Tny. 83/B § (1) – (2) bekezdése alkalmazásának mellőzésére sem a közigazgatási, sem a bírósági eljárásban nem volt lehetőség, ezért a felülvizsgálati kérelmemet alaptalannak találta és a jogerős ítéletet – a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

Kérem az Alkotmánybíróságot, hogy jelen alkotmányjogi panaszomat a felhozott érvekkel, a vélt alaptörvény-sértésekkel, továbbá nemzetközi egyezményekbe történő ütközésével együtt teljes egészében értékelje. Alkotmányjogi panaszomat, az Alkotmánybíróság III/355-5/2015

számú és 3112/2016. (VI.3) számú elutasító határozatának (IV/3105-10/2015). és a Tny. 83/B §-a alkotmányossága tárgyában hozott határozatának [19/B/2007. AB határozat] ismeretében terjesztetem elő, mivel meggyőződésem, hogy az általam felhozott érvekkel együttesen értékelve, a hivatkozott AB határozatokban elutasított indítványok is új megvilágításba kerülnek.

II. Az alkalmazandó jogszabály alaptörvény-ellenessége és nemzetközi szerződésekbe ütközése

Álláspontom szerint, a 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 11. § (1) bekezdése, valamint ezzel összefüggésben az 5. § (1) – (2) bekezdései, illetve az 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) – (2) bekezdései nem felelnek meg az Alaptörvény B cikk (1) bekezdése szerinti jogállamiság és az ebből származó jogbiztonság követelményének, valamint sértik a szerzett jogok alaptörvényi védelmét. Nem felelnek meg továbbá az Alaptörvény XV. cikkében, és az Egyezmény 14. cikkében deklarált hátrányos megkülönböztetés tilalmának, valamint sértik Alaptörvény XIII. cikkében, illetve az Egyezményhez csatolt Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében deklarált tulajdonhoz való jogot. A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdése a fentiekén túl az Európai Unióról szóló szerződés (2012/C 326/01) 18. cikk (a megkülönböztetés tilalma és az uniós polgárság) továbbá 19. cikk (a megkülönböztetés tilalma és az uniós polgárság) valamint az Európai Unió Alapjogi Charta (2012/C 326/02) 17. cikk (tulajdonhoz való jog), 21. cikk (megkülönböztetés tilalma), 34. cikk (a szociális biztonság és a szociális segítségnyújtás), 54. cikk (a joggal való visszaélés tilalma) rendelkezéseibe ütközik.

A sérelmezett jogszabályhelyek tehát a következők:

2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.)

5. § (1) 2012. január 1-jétől - a 3. § (2) bekezdés c) pontja szerinti eset kivételével - az 1955. évben vagy azt követően született, szolgálati nyugdíjban részesülő személynek a szolgálati nyugdíját a (2) és (3) bekezdés szerint számított és a 2012. januári nyugdíjmelés mértékével növelt összegben szolgálati járandóságként kell továbbfolyósítani az 5. alcímben foglaltak figyelembevételével.

(2) A szolgálati járandóság továbbfolyósított összegét úgy kell meghatározni, hogy a jogosultnak 2011 decemberére járó szolgálati nyugdíj havi összegét - a (3) bekezdésben foglalt kivételekkel - csökkenteni kell a személyi jövedelemadó mértékével. A szolgálati járandóság összege nem csökkenhet

a) a 2012. január 1-jét megelőzően hatályos szabályok alapján csökkentett összegben folyósított szolgálati nyugdíj esetén a 2011. december 31-én hatályos kötelező legkisebb munkabér 150 százalékának a szolgálati nyugdíj - 2012. január 1-jét megelőzően hatályos szabályok szerinti - csökkentési mértékének megfelelően csökkentett összege alá,

b) a 2012. január 1-jét megelőzően hatályos szabályok alapján teljes összegben folyósított szolgálati nyugdíj esetén a 2011. december 31-én hatályos kötelező legkisebb munkabér 150 százaléka alá, ha a jogosult 2011 decemberére járó szolgálati nyugdíjának havi összege ezt az összeget meghaladta.

11. § (1) A korhatár előtti ellátás és a szolgálati járandóság keresőtevékenység miatti szüneteltetésére a Tny. 83/B. § (1) és (2) bekezdését és 83/C. § (1), (2) és (4) bekezdését kell alkalmazni, azzal, hogy öregségi nyugdíj és nyugellátás alatt korhatár előtti ellátást és szolgálati járandóságot kell érteni.

1997. évi LXXXI. törvény (Tny.)

83/B. § (1) Ha az öregségi nyugdíjkorhatárt be nem töltött, a 18. § (2a)-(2d) bekezdése alapján megállapított, vagy a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján továbbfolyósított öregségi teljes nyugdíjban részesülő személy a tárgyévben a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban áll, illetve egyéni vagy társas vállalkozóként kiegészítő tevékenységet folytat, és az általa fizetendő nyugdíjjárulék alapja meghaladja a tárgyév első napján érvényes kötelező legkisebb munkabér havi összegének tizennyolcszorosát (a továbbiakban: éves keretösszeg), az éves keretösszeg elérését követő hónap első napjától az adott tárgyév december 31-éig, de legfeljebb az öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig a nyugdíjfolyósító szervnek a nyugdíj folyósítását szüneteltetnie kell. Ha a fizetendő nyugdíjjárulék alapja az éves keretösszeget a tárgyév decemberében haladja meg, a nyugellátás szüneteltetésére nem kerül sor, de a tárgyév december havi nyugellátást - a 84. § alkalmazásával - vissza kell fizetni.

E § alkalmazása során a fizetendő nyugdíjjárulék alapjába nem számít bele a 83/C. § (1) bekezdése szerinti jogviszonyból származó, a szünetelés időtartama alatt szerzett kereset, jövedelem.

(2) A nyugdíjfolyósító szerv a nyugdíj folyósításának szüneteltetéséről, újbóli folyósításáról, valamint a jogalap nélkül felvett nyugellátás visszafizetéséről - a nyugellátásban részesülő személynek a 97. § (5) bekezdése szerint tett bejelentése, illetve az állami adóhatóság által közölt éves keretösszegre vonatkozó összesített adatok alapján - hivatalból dönt.

1.) A jogállamiság és jogbiztonság sérelme

Ahogy azt a 2012. évi és 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában a Kúria kezdeményezésében részben már kifejtette, a Knymt. megalkotásával a törvényhozó az 1955. évben, illetve ezt követően születettek esetében – így az én esetemben is - a korábbi öregségi nyugdíjkorhatár előtt biztosított nyugellátást szolgálati járandóságként, 16 % -al csökkentett összegben rendelte el folyósítani. Jóllehet, e rendelkezéseket előíró 5. § (1) – (2) bekezdéseit az Alkotmánybíróság a vonatkozó ABH-ban nem találta alaptörvény-ellenesnek, véleményem szerint a Knymt. 11. § (1) bekezdésével együtt értékelve, mely a korhatár előtti eljárásban és a szolgálati járandóságban részesülő személyek kereső tevékenységére a Tny. 83/B § (1) – (2) bekezdései megfelelő alkalmazását írja elő, a szabályozás alaptörvény-ellenessége már megállapítható. Ez az utaló szabály, a minimálbér tizennyolcszorosát meghaladó nyugdíjjárulék alapot képező jövedelem megszerzése esetén írja elő a jogszabály által már egyébként is csökkentett szolgálati járandóság szüneteltetését az adott év végéig akkor is, ha az illető személy a tárgyévből hátralévő időszakban semmilyen jövedelmet nem szerez.

Véleményem szerint ezzel a törvény egy járulékfizetéssel megalapozott, tehát ellenérték fejében, jogszabályon alapuló szerzett jogot, tulajdont von el. Tekintve, hogy a rendőri állományban eltöltött 27 évnyi szolgálat alatt, a járulékok folyamatos fizetésével, joggal számíthattam a társadalombiztosítási nyugellátás törvény szerint nekem járó összegére, így

álláspontom szerint a hivatkozott jogszabályok sértik a jogbiztonság, az előreláthatóság, kiszámíthatóság követelményét, és nem felelnek meg a szerzett jogok alaptörvényi védelmének. Utalok arra, hogy a hivatásos szolgálatba lépéskor döntésem meghozatalakor a szolgálati nyugdíj lehetőségével számoltam. Az állam által kínált jogosultságokat figyelembe véve, illetve a speciális kötelezettségeket elfogadva úgy kalkuláltam, hogy 25 év szolgálati időt eltöltök a többi munkavállalóhoz képest lényegesen nehezebb, több kötelezettséggel járó és számos alapvető emberi jogi korlátozást is magában hordozó hivatásos szolgálat ellátásával. Az állam a versenyszférához képest szerényebb javadalmazás és egyes alkotmányos jogokban való korlátozás ellentételezéseként a kedvezményes nyugdíj intézményét kínálta. A szolgálati nyugállományba vonulásom előtt teljesítettem az állammal szemben a köz érdekében vállalt kötelezettségeket, és ezek ellentételezéseként a törvényben foglalt jogosultságok élvezetére tartok igényt. Az állam azonban nem tartotta be a jogszabályban vállalt kötelezettségét, az általa megállapított ellátást utólag, visszamenőleges hatállyal csökkentette és évről évre egyre jelentősebb mértékben még el is vonja. Az állam természetesen kimentheti magát az egyezmény-sértés – ekképpen az alaptörvény-sértés – alól azzal, ha a bevezetett intézkedés alapjául egy meghatározott közérdekre hivatkozik. Az államnak mérlegelési lehetősége van abban, hogy mit tekint közérdeknek. Ugyanakkor ha ezen közérdekre való hivatkozás nyilvánvalóan nélkülöz mindenféle alapot, a közérdekre való hivatkozás nem foghat helyt (*James és Társai kontra Egyesült Királyság*, § 45; és *Valkov és Társai kontra Bulgária*, 2033/04, 19125/04, 19475/04, 19490/04, 19495/04, 19497/04, 24729/04, 171/05, 2041/05, § 91, 2011. október 25.).

A *Markovics és Társai* ügyben, melynek a lényegi kérdéseit a szolgálati nyugdíj járandósággá való átalakítása és a 16 %-os adómértékkel való csökkentése képezte (*ibid*, § 33), a kormány ez utóbbi kapcsán arra hivatkozott, hogy az adózási intézkedés bevezetését az ország kedvezőtlen gazdasági helyzete, eladósodottsága és különösen a költségvetés fenntarthatatlan hiánya indokolta. Állításuk szerint a rendőrség és a honvédség állományába tartozó személyek az általános szabályok szerint, az általános nyugdíjrendszerbe fizették nyugdíjjárulékat. Álláspontom ugyanakkor az, hogy a nyugdíjbiztosítási kassa egyensúlyának helyreállítására, mint közérdekre történő állami hivatkozás, nem tűnik alaposnak annak tükrében, hogy a magán-nyugdíjpénztárak effektív megszüntetésével a központi költségvetéshez kerülő 3 ezer milliárd forintnyi magánnyugdíj-vagyon nem az állami nyugdíjalapba került, azaz nem az állítólagos egyensúly helyreállítására került felhasználásra. A Parlamentben a Nemzetgazdasági Minisztérium parlamenti államtitkára a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2011-2015 közötti tevékenységéről szóló beszámolóval kapcsolatos parlamenti vitában 2015. október 8-án arról adott tájékoztatást, hogy az állami nyugdíjkasszába a 3 ezer milliárd forintból közvetlen befizetés nem történt, azt egyéb más célokra (pl. államadósság csökkentésére, stb.) fordította a magyar állam. Ugyanakkor a KSH hivatalos adataival alátámasztott tények alapján egyértelműen megállapítható az is, hogy a 3 ezer milliárd forintnyi magánnyugdíj vagyon elvonásával az ország államadóssága ténylegesen nemhogy nem csökkent, hanem még összecsúszott jelentősen emelkedett is. Ez a tény önmagában is megcáfolja az állam *Markovics és Társai* ügyben az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt, az államadósság tekintetében tett nyilatkozatát. A kormányzati érvekkel ellentétben a szolgálati nyugdíj lényegesen alacsonyabb jogi védelemben részesülő szolgálati járandósággá való „lecsúsztatása” és a szolgálati járandóság összegének csökkentése nem képes érdemi hatást gyakorolni a nyugdíjkassa kiadási oldalára, mivel a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekbe foglalt intézkedésekkel elérni tervezett megtakarítás a nyugdíjkassa kiadásában elhanyagolható mértékű, mindössze három ezrelékkel mérsékeli azt.

Ráadásul a célként kitűzött egyensúly megteremtésének terhét az összes, közel kétmillió nyugdíjogosult egy elhanyagolható kisebbsége, a kb. negyvenezer nyi volt szolgálati nyugdíjas viseli. Ez alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a szolgálati nyugellátásra jogosultságot szerzett személyek tulajdonhoz való jogának a Knymt. támadott rendelkezései által megvalósított korlátozása nem áll arányban az elérni kívánt céllal, így a közérdek érdekében való fellépésnek nyilvánvalóan nincs ésszerű alapja, ezért a tulajdonhoz való jogba történő beavatkozás nem felel meg a szükségesség és arányosság követelményének. A nyugdíjbiztosítási kassza egyensúlyának helyreállítására, mint közérdekre történő hivatkozás, sem tűnik alaposnak, mert a Magyar Állam – az 1963. évi 16. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Magyar Népköztársaság és a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége között, a szociális ellátás területén való együttműködés tárgyában, Budapesten, az 1962. december 20-án kötött, 1963. július 1. napjától hatályos egyezmény alapján megkötött államközi egyezményre hivatkozva – a volt Szovjetunió jogutód államai állampolgárainak, elsősorban ukrán, orosz állampolgároknak évente több mint 12 milliárd forint összegű nyugdíjat fizet ki a nyugdíjkassza terhére, oly módon, hogy ezen állampolgárok javára Magyarországon nem történt semmiféle járulékbefizetés. Ezzel szemben a kormány a *Markovics és Társai* ügyben 2013. szeptember 11-én írt beadványának 11. pontjában lényegében éppen arra tekintettel tartja legitimnek és igazságosnak a szolgálati járandóságnak a személyi jövedelemadó mértékével való csökkentését, mert álláspontja szerint a korábbi szolgálati nyugdíj alapján élvezett előnyöknek csak egy része volt járulékfizetéssel megalapozott. Fentiekre tekintettel, tehát megállapítható az a tény, hogy a Magyar Állam valótlan tartalmú nyilatkozatot tett a *Markovics és Társai* ügyben az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti perben.

A fentieket alátámasztandó, az Alkotmánybíróság korábbi határozataiból a következőkre kívánok hivatkozni. A jogállamiságból fakadó követelményeket megalapozó 11/1992. (III.5.) AB határozatára, a kötelező biztosítási rendszerben nyújtott szolgáltatások, a járulékfizetésen alapuló ellátások megváltoztatásának alkotmányossági mércéit megfogalmazó 26/1993. (IV. 29) AB határozatra, továbbá a 43/1995. (VI. 30.) AB határozatban foglaltakra, a 11/1991. (III.29) AB határozatra, valamint a 45/2012. (XII. 29.) AB határozatra, amelyben az Alkotmánybíróság – az Alkotmány 2.§ (1) bekezdése és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése megegyező normatartalma alapján – az alkotmányos jogállam elveinek és követelményeinek érvényesülését, a jogállami értékek elért szintjének fenntartását nyilvánította ki. A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdése az Európai Unió Alapjogi Charta (2012/C 326/02) 54. cikk (a) joggal való visszaélés tilalma) rendelkezéseibe ütközik.

2) A tulajdonhoz való jog sérelme

A tulajdonjogot, mint alkotmányos alapjogot korlátozni az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésben meghatározott módon, más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával lehet. A 30/1992. (V. 26.) AB határozat alapján alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás célja az elérni kívánt céllal aránytalan. Jóllehet, az alapjog korlátozásának alkotmányos célja lehet a nyugdíjrendszer racionalizálása, mint közérdek, ám ez esetben is vizsgálni kell a szükségesség és az arányosság kérdését.

A Kúria, 2012. évi és 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában hozott és hivatkozott ítéleteiben kitért arra, hogy a sérelmezett jogszabályhelyek nemzetközi szerződésbe ütközését többek között azért sem észleli, mert az Emberi Jogok Európai Bíróságának közelmúltban közzétett – és fentebb szintén hivatkozott - döntései szerint, a szolgálati nyugdíjak átalakítása és a szolgálati járandóság összegének a személyi jövedelemadó mértékével való csökkentése nem ésszerűtlen és nem aránytalan mértékű. Az érintettek továbbra is részesülnek a szolgálati járandóságban, amelynek összege ésszerű viszonyban áll a korábbi szolgálati nyugdíjával, ezért az intézkedés arányban áll a védendő alkotmányos céllal, jelen esetben a nyugdíjrendszer racionalizálásához fűződő közérdekkel. Fontosnak tartom leszögezni, hogy ezek a döntések kizárólag a Knymt. 5. § (1) – (2) bekezdéseinek vizsgálata eredményeként születtek, így az én esetemben nem bírnak relevanciával. Az Emberi Jogok Európai Bírósága fenti döntése indokolásának gerincét az a megállapítás képezte, hogy a törvénnyel az állam a nyugellátást nem vonja el, csupán átalakítja és egy arányosan csökkentett összeggel szolgálati járandóságként folyósítja tovább.

Véleményem szerint a Knymt. 11. § (1) bekezdése és a Tny. 83/B (1) – (2) bekezdései esetében az arányosság követelményének sérülése már nem kérdőjelezhető meg, hiszen a jogszabályi alapján a szolgálati járandóság nem pusztán csökkent, hanem esetemben hosszú időre, az év nagyobb részében teljes mértékben megvonásra is került. Ez a szabályozás véleményem szerint nem áll arányban a nyugdíjrendszer racionalizálásához fűződő alkotmányos érdekekkel, hiszen önkényesen, adott esetben az emberek megélhetését, jelen esetben az én megélhetésemet veszélyeztetve sérti a tulajdonhoz való alapvető emberi jogot, így az Alaptörvény XIII. cikkét, valamint az Egyezményhez csatolt Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikk (1) bekezdését. Álláspontom szerint ezzel a hivatkozott jogszabályok az Alkotmánybíróság által a 3125/ 2015 (VII.9.) AB határozatban a tulajdonkorlátozás három válfaja közül a legsúlyosabbnak definiált „tulajdon elvétele” formáját valósítják meg. Ahogy azt a hivatkozott AB határozat {29} pontja is leszögezi, az alkotmányi tulajdonvédelem fogalomhasználata nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, így egy járulékfizetéssel megalapozott, ellenérték fejében szerzett jog is alkotmányos tulajdonvédelem tárgya lehet. Hasonló álláspontot képvisel az Emberi Jogok Európai Bírósága is, amelynek gyakorlatában régóta megfigyelhető, hogy a tulajdon fogalmának használatakor függetleníti magát a nemzeti jogalkotó és jogalkalmazó szervez interpretációitól, annak tartalmát pedig folyamatosan bővíti. Már a Gasus Dossier- und Fördertechnik GmbH v. Hollandia ügyben (1995. február 23-i ítélet, 15375/89, Series A no. 306-B, p. 46) leszögezte, hogy a „tulajdon” fogalma nem korlátozódik a fizikai tárgyakra, így meghatározott vagyoni értékkel bíró előnyök, illetve jogok is tulajdonnak minősülhetnek.

A tulajdonjogba való beavatkozásnak, ahhoz, hogy ne ütközzön az Egyezménybe, törvényesnek kell lennie és a „köz érdekében” egy legitim célt kell szolgálnia. A törvényesség nem csupán egy nemzeti jogban meglévő, az intézkedésre felhatalmazást adó jogszabály meglétét feltételezi, hanem magában foglalja a jog minőségének az értékelését is, azaz az önkényes intézkedéssel szemben védelmet kell biztosítson (*James kontra Egyesült Királyság*, 8793/85, § 67. 1986. február 21, series A, No. 98, (1986) 8 EHRR 123).

A jognak tehát kellőképpen pontosnak és előreláthatónak kell lennie az abból származó következményeket illetően. A jogszerűség követelménye magában foglalja a visszaható hatály tilalmát is. A visszaható hatály tilalma azonban nemcsak az Egyezmény valamennyi cikkét átható jog uralmának (rule of law) elvéből fakad, hanem azt a magyar jog is kifejezetten tiltja. A jogalkotói törvény világosan rögzíti, hogy jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem vonhat el vagy korlátozhat jogot.

Ezt a törvényben meghatározott jogelvet egyébként az Alkotmánybíróság számos döntésében újra és újra megerősítette. Ezzel szemben a szolgálati nyugdíjnak szolgálati járandósággá történő „lecsúsztatása”, annak összegének csökkentése, valamint az ellátás folyósításának az év nagyobb részére történő szüneteltetése mind olyan jogszabályon alapul, amelyek a szolgálati nyugdíj mellett munkaviszonyom létesítésekor még nem voltak hatályban, azokat csak jóval később vezették be. A Knyomt. 5. § (1) (2) bekezdése, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdése az Európai Unió Alapjogi Charta (2012/C 326/02) 17. cikk (tulajdonhoz való jog), 21. cikk (megkülönböztetés tilalma), 34. cikk (a szociális biztonság és a szociális segítségnyújtás) rendelkezéseibe ütközik.

3) A diszkrimináció tilalmának sérelme

Az Alkotmánybíróságnak a 42/2012 [XII. 20.] AB határozatában is hangsúlyozott, egyenlőséggel kapcsolatos gyakorlata szerint az azonos szabályozási koncepción belül adott, homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz nem önkényes.

Álláspontom szerint diszkriminatív a panaszolt jogi szabályozás, hiszen a Tny. 83/B § (1) – (2) bekezdései alól a jogalkotó önkényesen kivételeket tesz, mivel az nem vonatkozik egyebek mellett a külföldön munkaviszonyban álló szolgálati járandóságban részesülőkre, valamint a Magyarországon szolgálati járandóságban részesülő mezőgazdasági őstermelőkre sem. Őstermelő az, akinek az adóévben őstermelői tevékenységéből származó éves bevétele kevesebb, mint 8 millió Ft., amelybe a jogszabály alapján kapott támogatás összege nem számít bele. Az a mezőgazdasági őstermelő, aki tételes költségelszámolást választ, és a támogatások összege nélküli bevétele az adómentesség értékhatárát meghaladja, de kevesebb 4 millió forintnál és legalább a (támogatásokkal együtt számított összes) bevételeinek a 20 %-ának megfelelő költségként elismert kiadásait számlákkal igazolja, annak nem kötelező jövedelmet számolnia, így ez esetben a szolgálati járandóságot sem kell szüneteltetnie. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az az őstermelő, aki 3.999 999 forint bevétellel rendelkezik, és a 800.000 forint összegű kiadását számlával tudja igazolni, annak nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát, ugyanakkor nekem 2015. évben a minimálbér 18-szorosát elérő jövedelem, azaz bruttó 1.890 000 forintot meghaladó jövedelem esetében már szüneteltetnem kellett. A mezőgazdasági őstermelőként dolgozó szolgálati járandóságban részesülők vonatkozásában felmerült diszkriminációt az Alkotmánybíróság egyetlen esetben sem vizsgálta, ebben a kérdésben nem hozott határozatot.

A Tny. 83/B § (1) – (2) bekezdései alól a jogalkotó önkényesen további kivételeket is tesz, hiszen az nem vonatkozik egyebek mellett az országgyűlési képviselőkre, az Európai Parlament magyarországi képviselőire, az Alkotmánybíróság tagjaira, az egészségügyi dolgozókra, valamint a nem társadalombiztosítási járulékfizetésen alapuló díjazásban részesülő olimpiai bajnokokra, a Nemzet Sportolóira, a Nemzet Színészeire és a Nemzet Művészeire – önmagában megalapozza a társadalmi helyzet szerinti hátrányos megkülönböztetést. Az Alkotmánybíróság csak részben vizsgálta a III/355/2015 számú elutasító határozatában ezt a kérdéskört. Egyértelműen megállapítható az a tény, hogy az Alkotmánybíróság nem teljes körben vizsgálta a fentieket, illetve jogilag téves megállapításokat tett.

Korábbi alkotmányjogi panaszomban az Alkotmánybíróság tagjai vonatkozásában nem vitattam azt a tényt, hogy az Alkotmánybíróság tagjai között nincs olyan alkotmánybíró, aki szolgálati járandóságban részesült volna.

Azt tartottam, tartom jelenleg jogilag és morálisan is elfogadhatatlannak, hogy miközben az Alkotmánybíróság az öregségi nyugdíjjal, szolgálati járandósággal kapcsolatos alkotmányjogi panaszokat rendre elutasította, továbbá a közzolgálati jogviszonyban dolgozó öregségi nyugdíjasok esetében olyan alkotmánybírói határozatot hoztak, melyek szerint az érintetteknek szüneteltetniük kell a közzolgálati jogviszonyuk időtartama alatt az öregségi nyugdíjukat, ugyanakkor az Alkotmánybíróság egyes tagjai az alkotmánybírói díjazásuk mellett az öregségi nyugdíjat is felveszik, illetve alkotmánybírói feladataik ellátása mellett tudományos és felsőoktatási tevékenységhez közvetlenül kapcsolódó tisztségeket betölthetnek, amelyek után nyilvánvalóan külön díjazást kaphatnak, sőt a tudományos, oktatói, művészeti, lektori, szerkesztői, jogi oltalom alá eső szellemi tevékenységen és a nevelésügyi foglalkoztatási jogviszony keretében végzett tevékenységet is folytathatnak, és ezek bármelyike után jövedelemmel is rendelkezhetnek. Ezzel kapcsolatban meg kívánom jegyezni, hogy az Alkotmánybíróság főtitkárának, Dr. Bitskei Botondnak a 2013. szeptember 24-ei médiában megjelent nyilatkozata (amennyiben az tényeken alapul) szerint az Alkotmánybíróság tagjai közül 3 alkotmánybíró (dr. Salamon László, dr. Balsai István, Dr. Dienes-Oehm Egon) részesül nyugdíjban. A cikk szerint dr. Salamon László és dr. Balsai István alkotmánybírók a díjazásuk (fizetésük) mellett felveszik az öregségi nyugdíjukat is, holott azt a közzolgálati jogviszonyuk alapján – Alkotmánybíróság e tárgykörben született határozata alapján – szüneteltetniük kellett volna, mint ahogy azt teszi jelenleg közülük Dr. Dienes-Oehm Egon alkotmánybíró. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 13. § (2) szerint: „Az Alkotmánybíróság tagja megbízatásának időtartama alatt a társadalombiztosítás ellátásaira való jogosultság szempontjából közzolgálati jogviszonyban foglalkoztatott biztosítottak, díjazása nem önálló tevékenységből származó, járulékalapot képező jövedelemnek minősül. Az Alkotmánybíróság tagja megbízatásának időtartama közzolgálati jogviszonyban töltött időnek számít.” Kérdésként merül fel, hogy a 3 azonos jogi helyzetben levő alkotmánybíró, miért nem azonos módon jár el az öregségi nyugdíja szüneteltetése, vagy nem szüneteltetése vonatkozásában, azaz dr. Salamon László és dr. Balsai István alkotmánybírók miért nem szüneteltetik, illetve Dr. Dienes-Oehm Egon alkotmánybíró miért szünetelteti az öregségi nyugdíját. Önmagában ez a bemutatott jogi helyzet is megalapozza azt, hogy az általam is vitatott jogszabály alaptörvény-ellenes, egyezményellenes, és nemzetközi szerződésekbe ütközik. Remélhetőleg az Emberi Jogok Európai Bíróság Nagykamarája a Fábán kontra Magyarország ügyben megnyugtató módon rendezze ezt a tarthatatlan hazai jogi helyzetet.

Álláspontom szerint dr. Salamon László és dr. Balsai István alkotmánybírók esetében felmerül az összeférhetlenség kérdése is, mivel az általam hivatkozott és vitatott törvényi szabályozást még országgyűlési képviselőként megszavazták, sőt dr. Balsai István a Knymt. előterjesztője is volt. Ugyanakkor a szolgálati járandóságom szüneteltetésével összefüggésben benyújtott Kúriai kezdeményezést az Alkotmánybíróság III/355/2015. számú, valamint az alkotmányjogi panaszomat az Alkotmánybíróság IV.3105-10/2015 számú határozataiban elutasította, illetve egyebekben visszautasította, amelyeket egyebek mellett Dr. Salamon László alkotmánybíró is jegyezte. Bár az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 10. §. nem tartalmazza konkrétan az általam hivatkozott tartalmú összeférhetlenségi okot, azonban egyértelmű tényként megállapítható az, ha valaki országgyűlési képviselőként a jogszabály előkészítésében, a törvény megalkotásában, annak parlamenti elfogadásában részt vesz, nem várható tőle objektív, elfogulatlan állásfoglalás alkotmánybíróként. Ez morálisan összeférhetetlen, elfogadhatatlan, és ez egyebek mellett az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény alapvető jogi hiányossága is, amely felveti a jogalkotó felelősségét.

Megállapítható tényként az is, hogy az országgyűlési képviselők sem szüneteltetik az öregségi nyugdíjukat a képviselői tiszteletdíjuk mellett, továbbá ha a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban állnak, illetve társas vállalkozásból, vagy ha más tevékenységből szereznek egyéb jövedelmet (pl. betétek utáni kamatot vesznek fel, ingatlan kiadásból bérleti díjat kaphatnak, vállalkozásból osztalékot vesznek ki, stb.) szereznek.

Az Alaptörvény XV. cikkében, illetve az Egyezmény 14. cikkében deklarált hátrányos megkülönböztetés tilalma véleményem szerint a Tny. 83/B § (1) bekezdésének azon fordulata esetében is sérelmet szenved, mely a bekezdés hatályát kizárólag azokra a személyekre terjeszti ki, akik a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban állnak, illetve egyéni vagy társas vállalkozóként kiegészítő tevékenységet folytatnak, ugyanakkor nem vonatkozik azokra, akik más tevékenységből is szereznek jövedelmet (pl. osztalékot vesznek ki a vállalkozásukból, pénzbetétek utáni kamatot vesznek fel, ingatlan kiadásból bérleti díjat kapnak, stb.).

A Kúria Sajtótitkárságának az Mfv.III.10.088/2015. számú a szolgálati járandóság szüneteltetése tárgyában hozott elvi határozatról szóló összefoglalója alapján, a Kúria azt is leszögezte, hogy a korhatár előtti ellátásban és a szolgálati járandóságban részesülő személyek ellátásának szüneteltetésére a Tny. 83/B. § (1) bekezdése hatálya alá tartozó személyekkel azonosan, a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítási jogviszonyok fennállása esetén kerülhet sor. Mindezekből az következik, hogy azon szolgálati járandóságban részesülők esetében, akik külföldön állnak munkavégzésre irányuló jogviszonyban állnak, tekintettel arra, hogy adó- és járulékfizetési kötelezettségüket is külföldön teljesítik, nem keletkezik Magyarországon biztosítási jogviszonyt, így a Tny. 83/B. § (1) bekezdését esetükben nem lehetett alkalmazni, tehát a szolgálati járandóság szüneteltetésére sem kerülhet sor. Bár az Alkotmánybíróság ezt a kérdéskört vizsgálta (IV.3105-10/2015), ugyanakkor csak részben, hiszen az Európai Parlament magyarországi képviselői vonatkozásában nem vizsgálta meg a kérdést, valamint azon megállapítása, hogy a magyar államnak nincs lehetősége ténylegesen ellenőrizni a külföldön szolgálati járandóságban részesülő, munkaviszonyból származó valós jövedelmét, egyszerűen téves szakmailag megalapozatlan megállapítás. A magyar államnak mind a nemzetközi szerződések, mind pedig kétoldalú államközi szerződések alapján minden jogi lehetősége megvan arra, hogy a külföldön munkaviszonyban álló szolgálati járandóságban részesülők tényleges, valós jövedelméről pontos adatokat kapjon a külföldi társszervektől, mint ahogy ez más jogi, munkajogi kérdésekben is megvalósul. Nem elfogadható az a jogértelmezési felvetés sem, mely szerint nem azonos, homogén csoportba tartozik a külföldön illetve a Magyarországon a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülő, mivel sem az Alaptörvény, sem az Egyezmény, sem az Európai Unióról szóló szerződése sem pedig az Európai Unió Alapjogi Chartája nem tartalmaz ilyen szűkítő rendelkezést/értelmezést a diszkrimináció tilalmának meghatározásánál. Közgazdaságilag sem megmagyarázható az, hogy a külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülőknek, valamint az östermelőknek nem kell szüneteltetniük a szolgálati járandóságot, ugyanakkor a Magyarországon dolgozó szolgálati járandóságban részesülőknek igen. Ez ellentmond – az alaptörvény-ellenességen, egyezményellenességen valamint az uniós alapszerződésbe és az alapjogi chartába ütközésen túl – annak a jogalkotói indokolásnak is, amely szerint a szolgálati járandóság szüneteltetésének tényleges indoka a nyugdíjkiadások csökkentése, a nyugdíjkassza pénzügyi egyensúlyának megteremtése, fenntartása.

Álláspontom szerint, ezzel a szabályozással a szolgálati járandóságban részesülő, az éves keretösszeget meghaladó keresménnyel rendelkező hazai munkavállalók (kivéve az östermelőket) esetében diszkriminatív módon szüneteltetik a szolgálati járandóság folyósítását a szolgálati járandóságban részesülő, éves keretösszeget meghaladó keresménnyel rendelkező külföldi munkavállalókhoz képest, mely az Alaptörvény XV. cikkének illetve az Egyezmény 14. cikkének a sérelméhez vezet. Ésszerű, elfogadhatatlan, gazdasági okokat is tartalmazó magyarázatát, valamint az Alaptörvényből tételesen levezethető jogi indokolását sem adta az Alkotmánybíróság korábbi, különösen a 2012. évi és 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése vonatkozásában hozott határozataiban arra, hogy a külföldön nyilvánvalóan lényegesen magasabb jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülők esetében miért indokolható alkotmányosan a szolgálati járandóság teljes évi kifizetése, ugyanakkor a Magyarországon a szolgálati járandóságban részesülők és a vitatott jogszabályi rendelkezések szerint a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkezők esetében pedig szüneteltetni kell.

Ez egyértelműen diszkriminatív eljárás a homogén csoportot alkotó szolgálati járandóságban részesülők között. Tényként egyértelműen megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvényből tételesen nem vezette le, jogilag érdemben egyáltalán nem indokolta azt korábbi, különösen a 2012. évi és 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése vonatkozásában hozott határozataiban, hogy a külföldön nyilvánvalóan lényegesen magasabb jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülők esetében miért és mivel indokolható alkotmányosan a szolgálati járandóság teljes évi kifizetése, ugyanakkor a Magyarországon a szolgálati járandóságban részesülők és a vitatott jogszabályi rendelkezések szerint a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkezők esetében pedig szüneteltetni kell.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdésének bevezetésének indokaként a jogalkotó egyéb mellett az államadósság csökkentését, a Magyarország elleni túlzott deficit eljárás megszüntetését jelölte meg. A 64/1993. (XII. 22.) AB határozatban alapján kialakult gyakorlatra is figyelemmel a Tny. támadott rendelkezéseivel elrendelt korlátozás közérdekű volta nem vonható ugyan kétségbe, ugyanakkor a jogszabály alapján megállapított szolgálati nyugdíj, alacsonyabb jogvédelmet biztosító szolgálati járandósággá történő „lecsúsztatása”, a mindenkori legmagasabb adókulccsal történő adóztatása, és a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetén a szolgálati járandóság szüneteltetése azért alaptörvény-ellenes, egyezményellenes, és ütközik az Európai Unió Alapjogi Chartájába, mert a támadott rendelkezések bevezetésével elérni kívánt célokhoz viszonyítva túlzottan aránytalan. A szolgálati járandóság esetében alkalmazott mértékű elvonása nem indokolható azzal, hogy a munkavégzéssel egyéb jövedelemre teszek szert, a megszerzett tulajdonnak a tulajdonvédelem szempontjából nem értékelhető körülményen alapuló, ilyen mértékű megvonása aránytalan.

Az általam sérelmezett jogi szabályozás figyelmen kívül hagyja az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettséget, amelynek alapján a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezménnyel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük. Tényként kell rögzíteni, hogy az Alaptörvény XV. cikk (1) (2) bekezdésének sérelmét az Alkotmánybíróság a 3112/2016. (VI.3.) AB határozatában (ABH), és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére is figyelemmel kell értékelni, amely szerint a bíróságoknak a

nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezményvel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük. A Simmenthal ügyben kimondta az Emberi Jogok Európai Bírósága, hogy a nemzeti bíróságnak joga van mellőzni a nemzeti jogot, ha az a közösségi joggal ellentétes. A közösségi jog primátusa a gyakorlatban úgy nyilvánul meg, hogyha egy konkrét ügyre vonatkozóan közösségi jogi norma létezik, akkor az elsőbbség elve alapján minden esetben a közösségi jogot kell alkalmazni, hiába létezik a nemzeti parlament, vagy önkormányzat által elfogadott jogszabály. A közösségi jog elsőbbsége nemcsak azt jelenti, hogy nem engedi érvényesülni a vele ellentétes tagállami szabályokat, hanem jogkövető magatartás esetén azt is megakadályozza, hogy a tagállamok összeütközést eredményező új jogszabályokat fogadjanak el.

A szolgálati járandóságban részesülő, a külföldön és Magyarországon munkát vállaló jogalanyok helyzete a szabályozás lényeges eleme szempontjából azonos, az utóbbi csoportba tartozó jogalanyokra hátrányos. A támadott szabályok által bevezetett korlátozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, ezért alaptörvény-ellenes. A támadott rendelkezések nemzetközi szerződésbe, különösen az Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke és az Egyezmény 14. cikkébe, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájába ütköznek. Az Alaptörvény XV. cikk (1) (2) bekezdésében foglalt általános egyenlőségi szabály és a B) cikk (1) bekezdéséből származó jogbiztonság követelményének érvényesülése érdekében az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése indokolt. A fentiekben túl a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése egyéb élethelyzet alapján is diszkriminatív, mivel az nem vonatkozik a fentiekben már felsoroltakon kívül az egészségügyben dolgozókra.

Diszkriminatív mindkét hivatkozott jogszabályi rendelkezés, és ezt jól jellemzi a jogalkotói „trükközést” az egészségügyben kialakított helyzet azon munkavállalók esetében, akik elérték ugyan az öregségi nyugdíjkorhatárt (az állami szférában nem lehet egyszerre nyugdíjat és munkaviszonyból jövedelmet is kapni), de a nyugdíj mellett tovább szerettek volna dolgozni. Ezt kérvénnyel tudták/tudják megtenni, amelyben lemondtak/lemondanak az öregségi nyugdíjról, ugyanakkor az Emberi Erőforrások Minisztériumának javaslata alapján a kormány engedélyével úgy állapították meg a jelenlegi fizetésüket, hogy annak összege nem lehetett kevesebb a számukra megállapított nyugdíjak és a fizetések együttes összegénél. Az Alkotmánybíróság korábbi, esetemben hozott határozataiban nem kellő mértékben, sajnálatos módon kifejezetten felületesen vizsgálta meg ezt a tényt, hiszen nem fordult ebben a kérdésben az állami hatóságokhoz, ezért azt a megállapítást tette, hogy ezt a gyakorlatot nem alkalmazzák Magyarországon, mivel nem találta annak jogi hátterét, nem talált ilyen jogszabályi rendelkezést. Ez egyszerűen téves megállapítás, mivel ez a napi gyakorlat a magyar egészségügyben.

A fentiekben túl a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése életkor alapján is diszkriminatív, mivel az aktív munkavállalók esetében nem korlátozza a munkavállalást, tehát nekik akár 3-4 munkahelyük is lehet, csak összevontan kell adózni és a járulékokat megfizetni. Különösen visszatetsző és társadalmilag is káros üzenete van annak, hogy az állami vezetők jelentős része pl. az államtitkárok és helyettes államtitkárok 2-4 állami jogviszonyból (parlamentari képviselőként, állami cégek

igazgatótanácsainak, felügyelőbizottságainak tagjaként, kormány megbízottként, miniszterelnöki megbízottként, miniszteri megbízottként, gazdasági társaságok tulajdonosaiként stb.) szereznek hatalmas (általában több millió forint/hó) jövedelmeket. Kérdésként felmerül az, hogyan lehet 3-4 munkaviszonyban/jogviszonyban felelősségteljes munkát végezni, amikor egy-egy munkaviszony/jogviszony is teljes embert kíván, mindezt úgy, hogy kizárólag az állami szervektől, szervezetektől, gazdasági társaságoktól kapják a rendszeres havi jövedelmüket. Elfogadhatatlan az a hazai gyakorlat is, hogy az állam kizárólag azokat a magyar állampolgárokat sújtja a jogszabályok rendelkezései alapján jogszerűen szerzett ellátások megvonásával, akik társadalombiztosítási járulék befizetésével és külön törvény alapján szereztek jogviszonyt, miközben egyes rétegeket jelentős juttatásban részesíti, amelynek alapját még részben sem alapozza meg társadalombiztosítási járulék befizetés (pl. a magyarországi lakhellyel rendelkező volt Szovjetunió, volt szocialista országok nyugdíjas állampolgárai). Köztudott, hogy csak a volt Szovjetunió állampolgárainak évente több mint 12 milliárd forintot fizet ki a magyar állam nyugdíjként, ezt a választ adta egy parlamenti képviselői kérdésre az illetékes államtitkár.

Részemről elfogadhatatlan az, hogy az általam jogszerűen – jogszabályi rendelkezés alapján alapuló – megszerzett szolgálati nyugdíjamat 2012. január 1-jei hatállyal a jogalkotó szolgálati járandósággá „csúsztatta le”, valamint 16%-os adóval is megterhelte, sőt 2012. július 1-jei hatállyal, mivel a munkaviszonyból származó jövedelmem elérte a minimálbér 18-szorosát, ezért a szolgálati járandóságom kb. 70 %-át elvonta az állam 2013. évben és 2014., évben, míg 2015. évben kb. 75 %-át. Az elvonás mértéke 2016. évre elérte a szolgálati járandóság 80 %-át. Egyértelmű tény, hogy a magyar állam a szolgálati járandóságom megvonásával, valamint az általam és a jelenlegi munkáltatóm által befizetett társadalombiztosítási járulék befizetésével magasabb összeget von el, mint amennyi ténylegesen a szolgálati járandóságomból vagy a munkabéreből kifizetésre kerül számomra.

Ez a bevezetett gyakorlat társadalmilag is igazságtalan, mivel ezzel tőlem nagyságrendekkel magasabb összegeket von el a magyar állam, mint bármely más társadalmi rétegtől, illetve a velem azonos társadalmi csoportba tartozó, külföldön munkát vállaló szolgálati járandóságban részesülőkötől. Ha és amennyiben a magyar állam igazságosan – egyetlen társadalmi csoporttal sem kivételezve, különösen pedig egyetlen társadalmi csoportnak sem jelentős hátrányt okozva – akarná alkalmazni az európai jogelveket, akkor lehetne más lehetőséget is alkalmaznia, így például a nyugdíjakat/járandóságokat bruttosíthatná, és aki a nyugdíj folyósítása mellett még dolgozni szeretne, akkor azokat összevonva, mindenkire alkalmazva igazságosan adózhatna is. Tényként megállapítható, hogy a magyar állam szándékosan bünteti azokat a korhatár előtti ellátásban részesülőket, akik a társadalom szempontjából is hasznos tevékenységet végeznek, azaz tisztességesen, bejelentett munkaviszonyban dolgoznak, és ez alapján még jelentős mértékű társadalombiztosítási járulékot is fizetnek. A fentiek alapján teljes mértékben igazolni látszik az, hogy a jogalkotó kizárólag a szolgálati járandóságban részesülőket (kivéve az östermelőket) és egyes nyugdíjas-csoportokat diszkriminálja negatív módon, amelynek rendkívül rossz a társadalmi üzenete és ez jogilag is elfogadhatatlan.

Megállapítható a fentiek alapján, hogy a magyar állam az európai normákkal és az általános jogelvekkel ellentétes módon elvonja a jogszabály alapján szerzett tulajdonomat, és a társadalmi igazságosságra hivatkozva diszkriminatív intézkedéseket alkalmaz. Ez a gyakorlat egyértelműen ellentétben áll egyebek mellett a jogállamiság, a kiszámíthatóság, az előre tervezhetőség fogalmának lényegével, és ennek megfelelően az Egyezmény és az

Európai Unió Alapjogi Chartája szellemiségével és szövegével. Jelen per alapját szolgáló vitatott rendelkezésekkel kapcsolatban tény az, hogy az általam vitatott jogszabályok – visszamenőleges hatállyal történő – elfogadása nem lehet egyszerűen gazdaságpolitikai kérdés, mivel az közvetlenül érinti olyan személyek megszerzett jogait és létfenntartását, akik korábban már megszerezték, és élvezték nyugdíjjogosultságukat.

A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdése a fentiekén túl az Európai Unióról szóló szerződés (2012/C 326/01) 18. cikk (a megkülönböztetés tilalma és az uniós polgárság) továbbá 19. cikk (a megkülönböztetés tilalma és az uniós polgárság) valamint az Európai Unió Alapjogi Charta (2012/C 326/02) 21. cikk (megkülönböztetés tilalma) rendelkezéseibe ütközik.

A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdését, jelen alkotmányjogi panaszban foglaltak tekintetében az Alkotmánybíróság még nem vizsgálta az Európai Unióról szóló szerződés alábbi rendelkezéseit.

Európai Unióról szóló szerződés (2012/C 326/01)

„A MEGKÜLÖNBÖZTETÉS TILALMA ÉS AZ UNIÓS ÁLLAMPOLGÁRSÁG

18. cikk (az EK Sz. korábbi 12. cikke)

A Szerződések alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés.”

„19. cikk (az EK Sz. korábbi 13. cikke)

(1) A Szerződések egyéb rendelkezéseinek sérelme nélkül és a Szerződések által az Unióra átruházott hatáskörök keretén belül a Tanács az Európai Parlament egyetértését követően, különleges jogalkotási eljárás keretében, egyhangúlag megfelelő intézkedéseket tehet, nemén, faji vagy etnikai származáson, valláson vagy meggyőződésen, fogyatékoságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés leküzdésére.”

A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdését, jelen alkotmányjogi panaszban foglaltak tekintetében az Alkotmánybíróság még nem vizsgálta az Európai Unió Alapjogi Charta (2012/C 326/02) alábbi rendelkezéseit:

Európai Unió Alapjogi Charta preambuluma szerint: „tisztelőben tartva az Unió hatásköreit és feladatait, valamint a szubszidiaritás elvét, újlag megerősíti azokat a jogokat, amelyek különösen a tagállamok közös alkotmányos hagyományából és nemzetközi kötelezettségeiből, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményből, az Unió és az Európai Tanács által elfogadott szociális chartákból, valamint az Európai Unió Bíróságának és az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjogából következnek. Ebben az összefüggésben a Charta értelmezése során az Unió és a tagállamok bíróságai kellően figyelembe veszik a Chartát megszövegező Konvent elnökségének irányítása alatt készített és az Európai Konvent elnökségének felelőssége mellett naprakésszé tett magyarázatokat. E jogok gyakorlása együtt jár a más személyek, az emberi közösség és a jövő nemzedékek iránt viselt felelősséggel és kötelezettségekkel. Az Unió ezért elismeri az alábbiakban kinyilvánított jogokat, szabadságokat és elveket.”

„17. cikk A tulajdonhoz való jog

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségeként kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik. A tulajdon használatát, az általános érdek által szükségessé tett mértékben, törvénnyel lehet szabályozni.”

„21. cikk A megkülönböztetés tilalma

(1) Tilos minden megkülönböztetés, így különösen a nem, faj, szín, etnikai vagy társadalmi származás, genetikai tulajdonság, nyelv, vallás vagy meggyőződés, politikai vagy más vélemény, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés, fogyatékoság, kor vagy szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés.

(2) A Szerződések alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő minden megkülönböztetés.”

„34. cikk A szociális biztonság és a szociális segítségnyújtás

(1) Az Unió, az uniós jog, valamint a nemzeti jogszabályok és a gyakorlat megállapított szabályokkal összhangban elismeri és tiszteletben tartja a szociális biztonsági ellátásokra való jogosultságot, amelyek védelmet nyújtanak anyaság, betegség, munkahelyi baleset, gondoskodásra utaltság, vagy idős kor, továbbá munkahely elvesztése esetén.

(2) Az Unión belül jogszerűen lakóhellyel rendelkező és tartózkodási helyét jogszerűen megváltoztató minden személy jogosult – az uniós joggal, valamint a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban – szociális biztonsági ellátásokra és szociális előnyökre.

(3) A társadalmi kirekesztés és a szegénység leküzdése érdekében az Unió – az uniós joggal, valamint a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban – elismeri és tiszteletben tartja a jogot a tisztességes megélhetést célzó szociális támogatásra és lakástámogatásra mindazok esetében, akik nem rendelkeznek ehhez elégséges pénzeszközökkel.”

„54. cikk A joggal való visszaélés tilalma

E Charta egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az bármilyen jogot biztosítana olyan tevékenység folytatására vagy olyan cselekedet végrehajtására, amely az e Chartában elismert jogok vagy szabadságok megsértésére vagy a Chartában meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozására irányul.”

Az Európai Unióban az alapvető jogok jogalapját az európai nemzetközi szerződésekben hosszú időn át elsősorban az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezményre történő hivatkozások képezték. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépése óta, a jogilag kötelező erejűvé vált Európai Unió Alapjogi Chartája bővíti ki ezt a jogalapot. Az alapvető jogok garantálása az uniós jog egyik alapköve. Az európai nemzetközi szerződések az uniós jog általános elveiként utaltak a tagállamok közös alkotmányos hagyományáiból következő alapvető emberi jogokra.

Emellett az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlata szintén nagyban hozzájárult az alapvető jogok fejlődéséhez és tiszteletben tartásához. A Lisszaboni Szerződés 2009 végén történt elfogadása érzékelhető változást hozott, hiszen az EU immár egy jogilag kötelező erejű Alapjogi Chartával rendelkezik. Az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikke kimondja, hogy „az Unió az emberi méltóság, a szabadság, a demokrácia, az egyenlőség, a jogállamiság, valamint az emberi jogok – ideértve a kisebbségekhez tartozó személyek jogait – tiszteletben tartásának értékein alapul”. Az EUSZ 6. cikke a következőket írja elő: „Az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának (...) 2007. december 12-i (...) szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket; e Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések.” „Az Unió csatlakozik az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez.”

„Az alapvető jogokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, az uniós jogrend részét képezik, mint annak általános elvei.” Az EUSZ 7. cikke egy, a Nizzai Szerződésben már szereplő rendelkezést vett át, amely egyszerre vezetett be megelőzési mechanizmust arra az esetre, amikor fennáll az „egyértelmű veszélye annak, hogy egy tagállam súlyosan megsérti” az EUSZ 2. cikkében említett értékeket, valamint büntetési mechanizmust arra az esetre, ha megállapítják, hogy egy tagállam „súlyosan és tartósan megsérti” ezeket az értékeket. Az Európai Parlament kezdeményezési joggal és a demokratikus ellenőrzéshez való joggal is rendelkezik, azaz jóvá kell hagynia azok végrehajtását. Az Európai Unió külső tevékenységére vonatkozó rendelkezések (az EUSZ 21. cikke) szintén utalnak az emberi jogokra és az alapvető szabadságokra. Az EUMSZ 67. cikke kimondja, hogy „az Unió egy, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget alkot, amelyben tiszteletben tartják az alapvető jogokat és a tagállamok eltérő jogrendszereit és jogi hagyományait”. A szerződés rendelkezései is rögzítenek egyes jogokat, különösen igaz ez az EUMSZ 8. cikkére, amely a férfiak és nők közötti egyenlőségre vonatkozik, valamint a megkülönböztetés elleni küzdelemről szóló 10. cikkére. Az Európai Bíróság régóta hangsúlyozza, hogy minden egyén alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Jelentős ítélkezési gyakorlata védelemre vonatkozó előírásokat állapít meg számos jogforrás alapján, melyek a következők: a szerződések rendelkezései, ideértve az Európai Unió Alapjogi Chartáját is, a szerződésekben hivatkozott nemzetközi egyezmények, különösen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény, az alapvető jogok, ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, azok a nemzetközi jogi szerződések, amelyekhez a tagállamok csatlakoztak, valamint azok, amelyekhez az EU csatlakozott. Az Európai Bíróság az EU által elfogadott jogszabályoknak az alapvető jogokkal való összeegyeztethetőségét, valamint a tagállamok által az uniós jog értelmében vagy keretében nemzeti szinten hozott intézkedések összeegyeztethetőségét egyaránt vizsgálja. Az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlata alapvetően az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek keretében formálódott (az EUMSZ 267. cikke). Az Alapjogi Chartát az Európai Bizottság, az Európa Tanács és az Európai Parlament 2000. december 7-én a nizzai Európai Tanács alkalmával hirdette ki, majd később, 2007. évben megerősítette és módosította, így az 2009. decembere óta jogilag kötelező erejű, és az EUSZ 6. cikkével összhangban a szerződésekkel azonos jogi kötőerővel bír. A Charta egy dokumentumban gyűjti össze a közösségi szerződések, a tagállamok közös alkotmányos elvei, az emberi jogok európai egyezménye, valamint az EU és az Európa Tanács szociális chartái által elismert alapvető jogokat. A Charta tehát valamennyi személyes jogot egyetlen szövegbe foglalja bele, ilyen módon megvalósítja az alapjogok oszthatatlanságának elvét. Megszünteti az európai és a nemzetközi jogszövegek által egyrészt a polgári és politikai, másrészt a gazdasági és szociális jogok között tett különbségtételt, és a jogok mindegyikét a méltóság, szabadság, egyenlőség, szolidaritás, állampolgári jogok és igazságszolgáltatás alapelvei

szerint csoportosítva sorolja fel. A Charta célja nem több mint az egyének alapvető jogainak védelme az uniós intézmények fellépése és a tagállamok által az EU-szerződések alkalmazásában tett intézkedések tekintetében. A Charta kötelező jogi státusszal rendelkezik, az EU valamennyi intézményére és szervére, továbbá valamennyi szakpolitikájára alkalmazandóvá teszi, a szerződések által ráruházott hatáskörök és feladatok keretében.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 5. § (1) (2) bekezdései, a 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv. (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése – azok az általam hivatkozott valamennyi alaptörvény-ellenesség, Egyezménybe ütközés valamint az Európai Unióról szóló szerződésbe, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájába ütközés – vonatkozásában az Alkotmánybíróság teljes körben még nem hozott határozatot.

III. A beadvány befogadhatósága

Az alkotmányjogi panasz jogalapját az Alaptörvény és az Abtv. biztosítja:

Alaptörvény 24. cikk

(...)

(2) Az Alkotmánybíróság

(...)

c) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját;

(...)

Abtv. 26. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Panaszosként úgy vélem, hogy az Mfv.III.10.672/2016/4. számú ítélettel zárult ügyben alaptörvény-ellenes valamint egyezményellenes és európai uniós szerződésekbe ütköző jogszabály alkalmazása folytán Alaptörvényben biztosított jogaimnak a sérelme - nevezetesen a szolgálati járandóságom szüneteltetése - következett be a jelen beadvány II. részében írtak szerint. A Kúria ítéletét 2017. március 10-én a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon – a 2016. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában – megtartott bírósági tárgyaláson, az eljáró bírótól vettem át, így a jelen alkotmányjogi panasz előterjesztésére törvényes határidőben kerül sor.

IV. Kérelem

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 5. § (1) (2) bekezdésének, a 11. § (1) bekezdésének, valamint a 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/B §. (1) – (2) bekezdéseinek az alaptörvény-ellenességét állapítsa meg az általam fent részletezett indokok alapján és semmisítse azokat meg.

Tekintettel arra, hogy az ügyben a Kúria a fenti jogszabályhelyek alkalmazásával járt el, így a norma alaptörvény-ellenességének megállapítása magával vonja a határozatok alaptörvény-ellenességét is. Éppen ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Mfv.III.10.672/2016/4. számú ítéletét az Abtv. 43. § (1) bekezdés alapján semmisítse meg.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdése és az 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II.27.) AB Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az kijelentem, hogy a jelen alkotmányjogi panaszindítványban szereplő személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Budapest, 2017. április 15.

Tisztelettel:

